

ninger kunde indkøbe store Jordarealer, lægge dem til den Grund, hvorpaa Fabrikbygningen stod og derigennem opnaa en Kompensation ved det Hartkorn, der hviler paa den indkøbte Grund. Ganste vist tror jeg, at Udbygningen, at nogen vilde gaa frem paa denne Maade for at skaffe sig en Medgang i Bygningsstylden, ikke har synderlig Værdi. Det maa jo vel erindres, at Bygningsstylden ligesom Hartkornsskatten i og for sig ikke hviler paa selve Grunden, men derimod hviler paa Brugeren af Grunden, at det til en vis Grad er en personlig Skat. Derfor vil det ikke være tilstrækkeligt, at Ejeren af en Fabrik indkøber en saadan Grund og lægger den til den Grund, hvorpaa Bygningen er opført. Det vil være nødvendigt, at han endvidere bruger dette indkøbte Areal, thi hvis han overdrager Brugeren til andre, vil han komme til at svare Bygningsstyld af Fabrikbygningen. Og jeg tror ikke, at det for Fabriksejere vil være synderligt tillokkende at indkøbe store Jordarealer og bruge dem og drive dem som Jordbrug, blot for at undgaa, at Bygningsstylden bliver sat saa højt, som den ellers vilde blive. — Men imidlertid, som sagt. Tanken, der ligger bag ved Forslaget, har jo noget tiltalende ved sig; og jeg skulde ogsaa gerne have taget imod Vædringsforslaget, hvis det havde været nærmere udført. Men at gennemføre denne Tanke volder adskillige Vanskeligheder, og jeg tror, man har gjort sig det noget for let ved at henvise til, at Indenrigsministeren afgør i Tvivlstilfælde, om Bygningerne helt eller delvis kunne anses for at falde ind under de her omhandlede Bestemmelser. Dette er jeg meget betænkelig ved. Jeg tror, at der her er givet Indenrigsministeren en for stor Myndighed til at afgøre rene Skattepørgsmaal — desværre ikke klare Skattepørgsmaal — men rene Skattepørgsmaal. Jeg tror, at naar man vil have en saadan Regel som denne, maa man sørge for at udføre Reglen nærmere saaledes, at det kan blive Domstolene, der kommer til at afgøre, om der er Skattepligt for de Bygninger eller ikke.

Under Nr. 44 er der stillet et Forslag om, at 2det Stykke af § 35 skal udgaa, og dette er et Forslag, som jeg rigtig nok stærkt vil fraraade. Det er ganske sikkert, at det nævnte Stykke ikke fandtes i Regeringens første Forslag om Bygningsstyld. Lovforslaget gaar jo ud paa, at der skal være en Overgangstid, i hvilken Bygningsstylden ikke svares med det fulde Beløb. Denne Bestemmelse kom først ind, da Forslaget fremsattes i Nar, men jeg vil dog sige, at Tanken om, at en saadan Bestemmelse var nødvendig,

allerede var fremme første Gang, da Lovforslaget blev udarbejdet, uden at man den Gang mente, at det var nødvendigt at fremsætte den Strafs, idet det var af den Slags Ting, som der nok vilde blive Anledning til at fremkomme med under Behandlingen i Rigsdagen. Det har for mig hele Tiden staaet som nødvendigt at danne en Overgangstid, for at denne Stat — som efter min Mening ikke paa nogen Maade er nogen uretfærdig Stat, noget saadant har jeg heller ikke sagt, men som kan blive en haard Stat — ikke falder for haardt i Begyndelsen, men at der derimod kan dannes en Overgangstid, i hvilken Skatten kun kommer til at virke progressivt. Jeg vil derfor sætte megen Pris paa, at denne Bestemmelse ikke bliver udeladt af Lovforslaget. — Om man vil tage 12 Nar som Overgangstid eller et kortere Tidsrum, det er jo et andet Spørgsmaal, det kunde være Genstand for Forhandling, men ganske at stryge denne Bestemmelse tror jeg ingenlunde er tilraadeligt.

Med Nr. 45 har jeg intet at erindre, og hvad Vædringsforslag Nr. 46 angaar, kan jeg ogsaa tiltræde dette, men jeg maa dog der gøre opmærksom paa, at 2det Stykke i Vædringsforslaget jo gaar ud paa, at den Lov, der her er Tale om, ikke skulde komme til Anvendelse i Forholdet mellem Kjøbenhavn og Frederiksberg i 3 Nar, saafremt Indenrigsministeren maatte bestemme det. Nu indrømmer jeg, at de Regler, der ere givne i Lovforslaget om den mellemkommunale Stattefordeling, ville falde særlig haardt paa Frederiksberg Kommune, men hvad der saaledes er til Stede for Frederiksberg, er et Gavn for Kjøbenhavn, og det er i Virkeligheden for Kjøbenhavns Bedkommende et Led til Kompensation for de Tab, som Kjøbenhavns Kommune vil lide paa anden Maade ved Loven, navnlig saafremt vi gaa hen og indføre en kortere Tid end 4 Maaneder som Minimum for Stattepligtigt Ophold. Her som saa ofte ellers møde vi jo Frederiksberg Kommune som en abnorm Kommune, der vanskelig kan bringes ind under almindelige Regler, og det er min Opfattelse, at man maa se at komme bort fra dette Forhold ved at faa en Omordning af de kommunale Forhold paa Frederiksberg. Denne Tanke vil jeg gjerne søge at sætte i Værk, for saa vidt det beror paa mig, og jeg skal navnlig med dette for Dje modtage den Bestemmelse, der her er Tale om, idet jeg haaber, at det maa lykkes ad denne Vej at kunne faa en Ordning for Frederiksbergs Bedkommende, hvorefter den ogsaa kan komme til at staa lige med andre Kommuner, naar det gælder en almindelig Statteform.